

POLÍTICA

Pròxima estació: Empalme

Francesc Romeu ha aconseguit un contracte d'alta direcció a Ferrocarrils de la Generalitat Valenciana, l'enèsim càrrec que ocupa gràcies al seu carnet de militant del PSPV-PSOE, un partit on ben pocs se l'estimen però dins del qual ha sabut sobreviure.

Reportatge de Víctor Maceda

El nom de l'estació és més aviat lleig i no respecta la normativa: Empalme. La traducció és tan recargolada –Entroncament– que Ferrocarrils de la Generalitat Valenciana (FGV), l'empresa que gestiona Metro València, mai no ha gosat fer-la servir. Ara bé, aquesta parada –que enllaça les línies 1, 2 i 4– és mereixedora d'una denominació més adient. Més autèntica.

Podria aprofitar-se el seu rebateig per homenatjar un supervivent de la política que, malgrat les malifetes que acumula, ha sobreviscut als 20 anys de PPCV i ha renascut de les cendres com l'Au Fènix, en una funció de segon nivell però que, no obstant això, li proporcionarà un sou anual de 55.000 euros bruts.

“Pròxima estació: Empalme”, se sent ara pels altaveus dels vagons. “Pròxima estació: Francisc Romeu”, podria passar a dir-se, perquè tothom recorde el mèrit d'un jove estudiant de dret que va afiliar-se al PSOE el 1994, quan tot just en tenia 20, i que del 1995 al 1999 ja va ser regidor a Silla, el seu poble. El partit va donar-li l'alta aquell any, quan va exigir-ho per formar part de la gestora del PSPV, i més tard encadenaria una acta de diputat al Congrés amb la direcció de l'Institut Jaime Vera, l'òrgan de formació del PSOE, i el càrrec de responsable d'accessibilitat, innovació i sostenibilitat de Renfe. Després de cinc anys de travessa pel desert, des de la setmana passada exerceix com a director de clients i accessibilitat de FGV, una àrea de nova creació.

Romeu, però, no és cap expert en el sector ferroviari. Ans al contrari, al càrrec de Renfe va arribar-li de rebot, per la seua amistat amb el ministre José Blanco, qui l'havia tingut a les seues ordres durant la seua etapa com a secretari d'organització del PSOE. Blanco va enviar Romeu a Madrid l'any 2009 amb la intenció que deixara treballar amb comoditat Jorge Alarte, a qui s'havia oposat en el congrés que el PSPV havia celebrat uns pocs mesos abans.

Romeu i Alarte eren els *protegits* de Ciprià Ciscar, el *sancta sanctorum* del PSPV a l'Horta Sud, el seu feu inexpugnable. Però tal com acostuma a passar, la família va quedar dividida quan, l'any 2000, Ciscar va haver d'escollir entre un dels dos. El premi era un escó al Congrés dels Diputats, i el dit de Ciscar va assignar Romeu. Alarte, que acabava d'accedir a l'alcaldia d'Alaquàs, va sentir-se

ofès, i la relació amb els altres dos components del triangle va quedar trencada.

Romeu va aprofitar els quatre anys al Congrés per conèixer gent, molta gent, entre els quals, Blanco. Per bé que en ocasions haja articulat un discurs presesament valencianista, allò que més l'apassiona és Madrid. La *villa y corte*, la ciutat on va poder continuar residint malgrat no ser diputat. Gràcies al seu càrrec a l'Institut Jaime Vera, sovintejava la seu del carrer de Ferraz, el rovell de l'ou del socialisme espanyol, i guanyava uns dots oratoris que li permetien bastir unes intervencions eficients.

Un descarrilament rere un altre

La facilitat de paraula no és, però, garantia de res. En realitat, Romeu s'ha guanyat molts enemics al si del PSPV-PSOE per culpa de la seua facilitat de paraula. Per la facilitat amb què ha malparlat de companys als quals assegurava sentir-se unit, o per la facilitat amb què ha promès als seus seguidors –cada vegada més escassos, ara absolutament dispersos– que disposava de més suports que no tenia.

Romeu va optar a la secretaria general del PSPV als congressos del 2008 i del 2012, però en cap dels dos casos no va superar la fase de recollida d'aval. Assegurava que en tenia suficients –calia recollir el 20% dels més de 500 delegats, és a dir, poc més d'un centenar– però a l'hora de la veritat, no els exhibia. Així i tot, Ximo Puig va teixir una “aliança de generacions” amb ell i Vicent Garcés, el representant d'Esquerra Socialista, al congrés del 2008, el del Palau de Congressos de València, que va guanyar Alarte. En lligar l'acord, Puig va arribar a insinuar que ell seria el secretari general, i Romeu, el candidat a la Generalitat.

Quatre anys més tard, el 2012, a Alacant, després d'haver assajat un acostament a Alarte i d'haver-se negat a mostrar, de nou, els avals que havia recollit, va acabar donant suport a Puig, que sense ell també hauria guanyat el congrés amb comoditat. A Romeu, aquell moviment d'última hora li va servir per acon-

seguir el càrrec de portaveu de l'executiva, amb rang de vice-secretari. I quan la vice-secretària general, Leire Pajín, va abandonar la política i va emigrar als Estats Units, va erigir-se en el *número dos* virtual del socialisme valencià.

Lluny de treballar en equip, cosa que sempre li ha costat molt, Romeu va afixar-se a marcar distàncies des del primer minut. Acusava Puig d'apropar-se massa als plantejaments de Compromís i, com sempre, actuava en clau espanyola. Així, al congrés federal del 2012, va alinear-se del costat d'Alfredo Pérez Rubalcaba, mentre Puig es posicionava de bracet de Carme Chacón. La victòria de Rubalcaba –per un marge molt estret, cosa que va aprofitar per remarcar el valor decisiu dels delegats que ell representava– va refermar-lo en l'estratègia d'oposició interna a Puig. Aspirava a ser l'interlocutor de Rubalcaba al País Valencià, i per què no, el candidat a l'alcaldia de València o la Generalitat del 2015.

La tàctica de tibar la corda al màxim va impedir-li exercir com a portaveu de l'executiva, tot i que mantenia el càrrec. Va escriure un llibre –*Hasta aquí hemos llegado*– que va prologar una germana seua i que li va servir per iniciar un *tour* per diverses agrupacions espanyoles, i també, per televisions gens afins als socialistes, que el reclamaven per la posició incendiària contra el seu propi partit. Aquella tensió *in crescendo* va fer el cim el dia que Pedro Sánchez –que tenia el suport de Puig– va derrotar Eduardo Madina –a qui defensava Romeu– en el procés de primàries obertes que, l'any 2014, van designar el secretari general.

Poc abans d'aquella votació de caràcter intern, a 10 mesos dels comicis valencians que van convertir Ximo Puig en el nou president de la Generalitat, Romeu va acusar el líder del PSPV de “feblesa absoluta” i de trobar-se “perdut”. Encara pitjor, va responsabilitzar-lo d’“obrir les ferides velles del socialisme valencià”.

També han proliferat les seues crítiques al Govern de coalició amb Compromís, formació a la qual el PSPV, segons

Romeu, està completament subjugat. Apartat de manera tàcita –que no formalde la primera línia de la federació valenciana, va anunciar el seu “retorn” a l'advocacia, una tasca que ha fet a comptagotes. Fonts consultades per aquest setmanari diuen que Romeu no ha actuat estrictament com a advocat, assistint a judicis, sinó que ha assessorat un empresari.

Del posat valencianista va evolucionar a un de fortament centralista, que no estalviava crítiques al PSC i a Ximo Puig, per la proximitat que demostrava tenir-hi. Va oposar-se de ple a l'entesa valenciana al Senat, per exemple. I no enganyava ningú. Un dia que un periodista va demanar-li l'opinió sobre la negativa del PSPV d'Alarte a demanar l'ingrés de la Generalitat Valenciana a l'Institut Ramon Llull, Romeu va mostrar-se indignat i va considerar incompreensible que el partit es negara a formar part d'un organisme “que porta el nom de la persona a qui hem dedicat el saló d'actes de la nostra seu”. És la sala Ernest Lluch.

Romeu es vantava de controlar el 15% del PSPV, però la majoria dels seus afins se'n van distanciar a poc a poc. L'acusen de defensar els seus interessos, els seus càrrecs. Les últimes posicions públiques han consistit a defensar la investidura de Rajoy i a repetir un lema, “#PSOEenpositivo”, amb què volia acostar-se a Puig.

Els seus nous companys de treball, tampoc no se'n saben avenir. El gerent de FGV, Àngel García de la Bandera, no volia ni sentir parlar del seu aterratge a l'empresa pública. La consellera del ram, María José Salvador, que presideix el consell d'administració, també va intentar fins al darrer moment no haver d'encabir-lo a l'estructura de l'empresa.

Finalment no sols no ha hagut d'empassar-se aquest gripau, sinó que se'n ha hagut d'empassar dos alhora. Manuel Salvador Jardí, ex-periodista de RTVV, és el nou cap de comunicació. Un home que s'ha passat la vida criticant el “pessebre públic” i que hi accedeix de bracet de Romeu, gran fan de Raphael. Ara podran cantar plegats “Escándalo”. ●